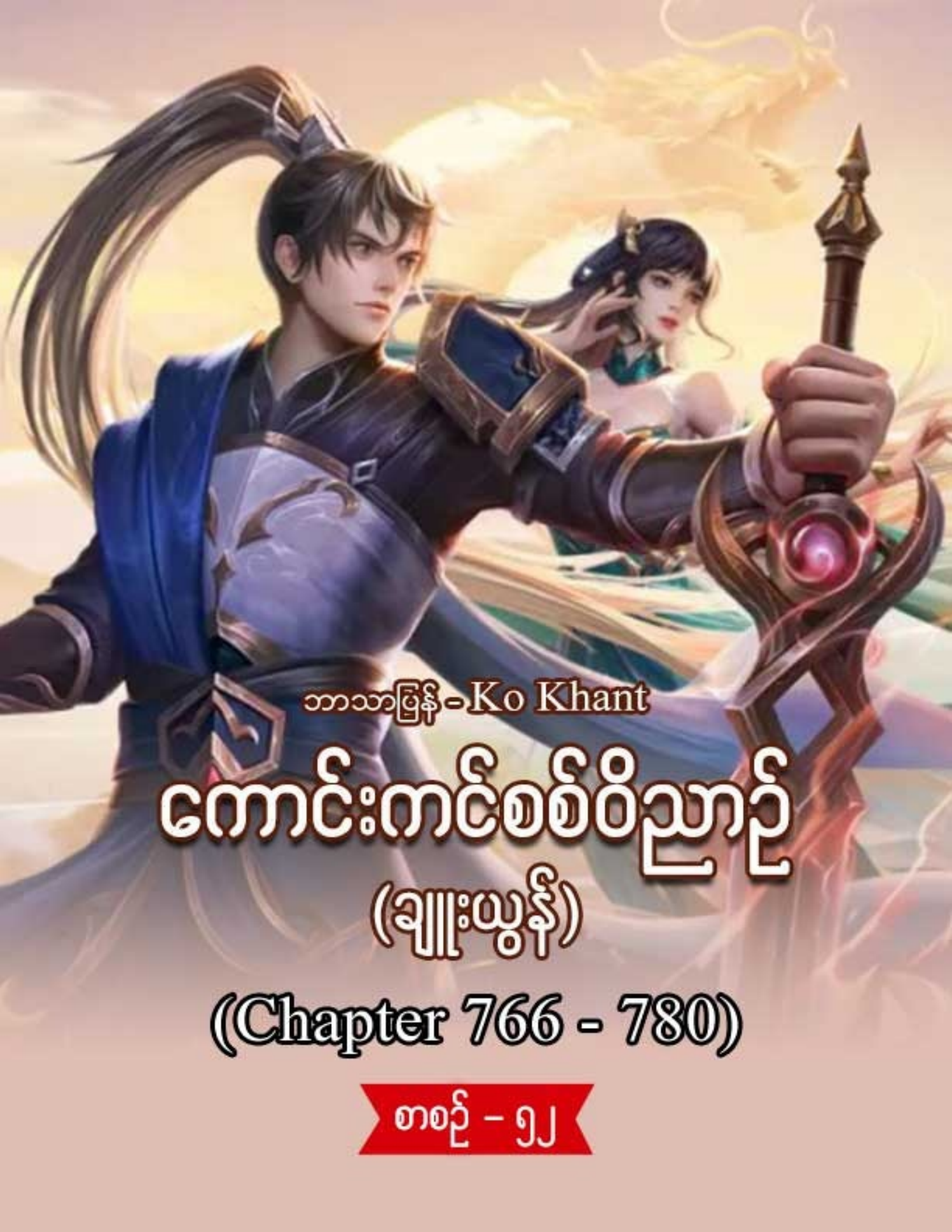

ဘာသာပြန် - Ko Khant

ကောင်းကင်စစ်ဝိညာဉ် (ချူးယွန်)

((Chapter 766 - 780))

စာစဉ် - ၅၂

အပိုင်း 766
တန်းရှန်ဟဲရဲ့ အတွေ့အကြုံ

အကြိမ်ရေများစွာ ခုန်ပြီးနောက်မှာတော့ နေရပ်ကို ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။
ဒါက သစ်ပင်များစွာရှိနေတဲ့ ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုပါ။ ဒါပေမယ့် ထိုသစ်ပင်တွေက အလွန်ထူးဆန်းခဲ့ပါတယ်။ ထိုသစ်ပင်အားလုံးက အနီရောင်ဖြစ်ပြီး နတ်ဆိုးဆန်တဲ့ အော်ရာတွေ ထွက်ပေါ်နေလို့ပါ။
ဒီအချိန်မှာပဲ ငှက်တစ်ကောင်က သစ်ပင်ပေါ်မှာ လာနားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရုတ်တရက် သစ်ကိုင်းက ရုတ်တရက် ပါးစပ်တစ်ခုလိုဖြစ်ပေါ်လာပြီး ငှက်ကို မြို့ချလိုက်ပါပြီ။
ဒီအရာအားလုံးက မီးတစ်ခတ်စာအချိန်အတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့တာပါ။ ဒါက အလွန်မြန်ဆန်တာကြောင့် ဘယ်လိုမှ မတုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။
"ဒါက အနီရောင်မီးသစ်ပင်တွေလေ... ဒါက အသွေးအသားအားလုံးကို ဝါးမြို့နိုင်လို့ သူ့အနားကို မကပ်တာက အကောင်းဆုံးပဲ"
တန်းရှန်ဟဲက ချူးယွန်ရဲ့ အကြည့်ကိုမြင်ပြီးနောက် အသာပြုံးကာ ရှင်းပြလိုက်ပါတယ်။
"ဒီအနီရောင်မီးသစ်ပင်တွေကို ငါစိုက်ပျိုးထားခဲ့တာ"
သူက အေဘစ်တိုက်ကြီးမှာ သွားလာရင်း ဒီချိုင့်ဝှမ်းကို ရောက်လာခဲ့တာ

ပါ။ တချိန်ထဲမှာပဲ ချိုင့်ဝှမ်းအလယ်က ရေကန်လေးကို မြင်ခဲ့ရပါတယ်။

ရေကန်ရဲ့ နံဘေးမှာတော့ ဝိညာဉ်စွမ်းအင်တွေက သိပ်သည်းစွာ ရှိနေလို့ ပါ။ ဒါက ညစ်ညမ်းတဲ့အော်ရာတွေရှိတဲ့ အခြားနေရာတွေနဲ့ များစွာ ကွာခြားပြီး သန့်စင်တဲ့ ကောင်းကင်ဘုံလိုပါပဲ။

"အသက်စမ်းရေလား"

ကြည်လင်နေတဲ့ ရေတွေကိုမြင်ပြီးနောက် ချူးယွန် အံ့ဩသွားခဲ့ပါတယ်။

ဒါက ချူးလောကထဲက ဝိညာဉ်သစ်ပင်မျိုးနွယ်ရဲ့ အသက်စမ်းရေ ရေကန် နဲ့ ဆင်တူနေလို့ပါ။ ထိုအသက်စမ်းရေထဲမှာ စွမ်းအင်များစွာ ပါဝင်နေခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အသက်စမ်းရေကို ဒီလိုနေရာမျိုးမှာပါ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန် မြင်ရမယ်လို့ ထင်မထားခဲ့ပါဘူး။

"ဒါကိုတည်ဆောက်ဖို့ ငါအများကြီး ကြိုးစားခဲ့ရတယ်"

တန်းရှန်ဟဲရဲ့ မျက်လုံးတွေက ကျဉ်းမြောင်းသွားပြီး

"ဒီငရဲထဲက အော်ရာတွေကို ငါလုံးဝသဘောမကျဘူး... အဲတာကြောင့် ငါ ဆေးပင်အများကြီးကိုသုံးပြီး ဒီအသက်စမ်းရေကို ဖန်တီးခဲ့တာ"

"ဒီနေရာက ငါ့ရဲ့အော်ရာတွေကို ဖုံးကွယ်ထားနိုင်လို့ ဟိုမိုးကောင် ရှာတွေ မှာ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး"

တန်းရှန်ဟဲက လက်ညှိုးတစ်ချက်ညွှန်လိုက်တာနဲ့ ထိုင်ခုံတွေ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ သူက လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး

"ထိုင်ကြပါဦး"

ချူးယွန်လည်း ထိုင်ခုံမှာထိုင်ပြီး သူ့စိတ်ထဲက မေးခွန်းတွေကို ထုတ်မေး လိုက်ပါတယ်။

"ဦးလေးတန်း... ခင်ဗျားရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို အခုပြောပြလို့ ရပြီလား"

အေဘစ်အုပ်ချုပ်သူလေးပါးရှိနေတဲ့ အေဘစ်တိုက်ကြီးမှာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကြာ ရှင်သန်နေထိုင်ဖို့က လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။

တန်းရှန်ဟဲကတော့ နေနိုင်ခဲ့ရုံမက ပိုလို့တောင် သန်မာလာခဲ့ပါသေးတယ်။ သူ့ရဲ့ ကျင့်ကြံခြင်းအခြေခံက ကောင်းကင်ဘုံသို့ တက်လှမ်းခြင်းနယ်ပယ် အမြင့်ဆုံးကိုတောင် ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။ ဒီခွန်အားနဲ့ဆိုရင် နောက်တစ်ကြိမ် တိုင်ဂန်တိုက်ကြီးကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ သူက ထိပ်သီးကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာတော့မှာပါ။

တန်းဇီရှမ်းရဲ့ မျက်နှာက ငိုကြွေးထားတာကြောင့် နီနေသေးပေမယ့် သူကလည်း အာရုံစိုက်ကာ နားထောင်လိုက်ပါတယ်။

တန်းရှန်ဟဲကို သူနောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရချိန်က အလွန်ငယ်ရွယ်သေးတာကြောင့် ကိစ္စရပ်များစွာကို မသိခဲ့ပါဘူး။

အခု တန်းရှန်ဟဲက ဒီနှစ်တွေအတွင်း အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြချင်လာတဲ့အခါ သူမကလည်း အလွန်စိတ်ဝင်စားမိပါတယ်။

တန်းရှန်ဟဲရဲ့ မျက်လုံးတွေက တောက်ပလာခဲ့ပါပြီ။ သူက စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းပြီး လွတ်လပ်တဲ့ လူငယ်ဘဝကို ပြန်ရောက်သွားခဲ့သလိုပါပဲ။

"ငါစပြောမယ်"

တန်းရှန်ဟဲက ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်မောပြီး

" လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကပေါ့... အကိုကြီးနဲ့ငါက အပြင်လောကမှာ သွားလာလှုပ်ရှားရင်း ဒီနေရာနဲ့ ဆက်သွယ်ထားတဲ့ တည်နေရာရွှေ့ပြောင်းခြင်း အစီအရင်ကို မတော်တဆတွေ့ခဲ့ကြတယ်... ငါတို့ရဲ့ ကလန်က တည်နေရာရွှေ့ပြောင်းခြင်းအစီအရင်ကို တွေ့တော့ ကမ္ဘာငယ်အသစ်တစ်ခု

ကို ရှာတွေ့ပြီဆိုပြီး အတော်ပျော်ရွှင်ခဲ့တယ်... ငါတို့ညီအကိုတင်မကဘူး... အဖေလည်း ဒါကို ကမ္ဘာငယ်တစ်ခုလို့ပဲ ထင်ခဲ့တာ"

"ငါတို့သားအဖသုံးယောက် ဆွေးနွေးပြီးတော့ ဒီအထဲကို ဝင်လေ့လာ ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်"

"အဲဒီအချိန်က ငါက အတော်အားနည်းသေးလို့ အဖေနဲ့ အကိုကြီးကပဲ အရင်ဝင်သွားခဲ့ကြတယ်... ငါကတော့ အပြင်မှာပဲ စောင့်နေရတာပေါ့... ရက်နည်းနည်းကြာပြီးနောက်မှာတော့ သူတို့တွေ ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်... ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်က မယုံနိုင်စရာမြင်ကွင်းကို ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး"

တန်းရှန်ဟဲရဲ့ မျက်နှာအမူရာက အနည်းငယ်ပြောင်းလဲသွားပြီး အသက်ပြင်းပြင်းရှုလိုက်တယ်။

"အဖေက ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရလာပြီး ငါ့အကိုကြီးရဲ့ အသက်မဲ့နေတဲ့ အလောင်းကိုသယ်ပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတယ်... သူက ငါ့ကိုလည်း ချက်ချင်းထွက်ပြေးဖို့ ပြောပြီး သူပြောခဲ့တာကတော့ ဒါက လုံးဝငရဲလောကပဲတဲ့!"

"ငါတို့ ကလန်ကိုပြန်ရောက်ပြီးနောက် အဖေက အကိုကြီးရဲ့အလောင်းကို ခေါင်းတလားတစ်ခုထဲမှာထည့်ပြီး အချိန်အတော်ကြာတဲ့အထိ စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်... သူက အတော်ကြောက်ရွံ့နေပြီး ငါ့ကို ခေါ်ပြီးတော့ တည်နေရာရွှေ့ပြောင်းခြင်း အစီအရင်အတွင်းပိုင်းက အန္တရာယ်များလွန်းတာကြောင့် ငါ့ဘဝတစ်လျှောက် ဘယ်တော့မှမဝင်ဖို့ တားမြစ်ခဲ့တယ်... သူက ငါ တိတ်တဆိတ်ဝင်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေခဲ့တာ"

"ဒါပေမယ့် ငါ့နှလုံးသားထဲက ဒေါသနဲ့ မုန်းတီးတဲ့စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ဖိနှိမ်မရခဲ့ဘူး... ငါ့အဲဒီကောင်ကို တကယ်မုန်းတာ... အကိုကြီးသာ

သေဆုံးခဲ့ရတယ်... သူ့ကိုသတ်တဲ့သူကိုတော့ ငါမသိခဲ့ဘူး!"

"အဲတာကြောင့် ကလန်မှာ ငါအကောင်းဆုံးကြိုးစားကျင့်ကြံတယ်... ငါ့ရဲ့ ကျင့်ကြံခြင်းက ကောင်းကင်ဘုံသို့ တက်လှမ်းခြင်းနယ်ပယ် အဆင့်ငါးကို ရောက်တာနဲ့ ကဘန်ထဲက ငါနဲ့ စိတ်သဘောထားတိုက်ဆိုင်တဲ့ ညီနောင် တွေကုခေါ်ပြီး ဒီကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့တယ်"

"အဖေက ငါ့ကိုတားမြစ်ခဲ့ပေမယ့် ငါနားမထောင်ခဲ့ဘူး... မင်းကြောင့် ငါ့ အကိုသေပြီး အဖေဒဏ်ရာရတာ... ငါမင်းကိုလက်စားချေမယ် ဆိုပြီး ဝင် လာခဲ့တာ"

တန်းရှန်ဟဲက ပြောပြီးနောက် တန်းဇီရှမ်းကို ညင်သာစွာ ကြည့်လိုက်ပါ တယ်။

တန်းဇီရှမ်းကတော့ အံ့အားသင့်သွားခဲ့တယ်။

'ဒီလိုအရာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ပေါ့'

"ဒီကိုရောက်ပြီးမှ ငါနောင်တရလိုက်ရတယ်... ဒါကငရဲပဲ... လုံးဝကို ငရဲ လောကဖြစ်နေတာ!"

တန်းရှန်ဟဲက လက်သီးဆုပ်ပြီး ဒေါသမျက်ဝန်းတွေနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

"တည်နေရာရွှေ့ပြောင်းခြင်းအစီအရင်က ကျဘမ်းနေရာတွေကို ပို့လွှတ် တာဆိုတော့ ငါတို့ လူစုကွဲသွားတယ်... အဲဒီအချိန်မှာ မိစ္ဆာတွေက နေရာ အနှံ့အပြားမှာ ရှိနေပြီး အရေအတွက်ကလည်း များပြားလွန်းခဲ့တယ်လေ"

ပြောရင်းနဲ့ အတိတ်က အမှတ်တရတွေကို ပြန်သတိရလာသလို သူ့ မျက်လုံးထဲက ဒေါသအရိပ်အယောင်တွေက ပိုပြင်းထန်လာခဲ့ပါတယ်။

"ငါသတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်... နေ့ရက်တိုင်းပဲ မအိပ်မနေသတ်ဖြတ်ခဲ့တာ"

"ဆယ်ရက်လောက် မနားမနေတိုက်ခိုက်ပြီးချိန်မှာတော့ ငါ နောက်ထပ်

တောင့်မခံနိုင်တော့ဘူး... ငါ့ရဲ့ စိတ်ရောလူပါ ဂျန်းဂျန်းကျလာပြီး အဲဒီ အချိန်မှာပဲ အနားယူဖို့ နေရာတစ်ခုကို ရှာတွေ့ခဲ့တယ်"

"ဒါပေမယ့် သူတို့တွေကတော့ တိုက်ခိုက်လာကြတုန်းပဲ"

"အဲဒီနောက် ငါဒီကိုလာရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို မေ့သွားတယ်... ငါဒီမှာ ဘာကြောင့် ရှိနေတယ်ဆိုတာ မသိတော့ဘူး... ငါ့မှာ ဇီရမ်းနဲ့ ဟွာရန် အတွက် အသက်ရှင်နေရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ပဲရှိတော့တာ"

တန်းရှန်ဟဲက အံ့ကြိတ်ပြီး စကားဆက်လိုက်ပါတယ်။

"လအနည်းငယ်ကြာပြီးနောက်မှာတော့ ဒီနေရာကို ငါပြုပြင်နိုင်ခဲ့ တယ်... နေ့ရက်တိုင်းကို သေခြင်းရှင်ခြင်း နယ်နိမိတ်မှာ လျှောက်လှမ်း ရင်း ငါ့ရဲ့ ကျင့်ကြံခြင်းအခြေခံနဲ့ တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းကလည်း အမြန်ဆုံး တိုးတက်လာတယ်... ဒါက အိပ်မက်တစ်ခုလိုပဲ... နေ့တိုင်း နေ့တိုင်းမှာ ငါ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်တိုင်း မရေတွက်နိုင်တဲ့ မိစ္ဆာတွေကို တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ် ရတယ်"

ချူးယွန်ဟာ နားထောင်ရင်း တန်းရှန်ဟဲရဲ့ ကူကယ်ရာမဲ့နေမှုကို ခံစားနိုင် ခဲ့ပါတယ်။

"နှစ်ပေါင်းများစွာကြာ ဒီလောကကို ငါဆက်တိုက် လေ့လာခဲ့တယ်... ငါ ပြန်ချင်တယ်... တည်နေရာရွှေ့ပြောင်းခြင်း အစီအရင်ကို ရှာဖွေချင်တယ်... အဲတာကြောင့် နေ့တိုင်းလမ်းလျှောက်ရင်း စူးစမ်းရှာဖွေခဲ့တယ်"

"ဒါပေမယ့် ဒီလောကကြီးက တကယ်ကို အဆုံးမရှိသလိုပဲ... တိုင်ဂန် တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးက ဒီနေရာရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံတောင် ရှိမယ်မထင်ဘူး"

"ဆယ်နှစ်ကျော် ရှာဖွေခဲ့ပေမယ့်လည်း အဖြေကို ငါရှာမရခဲ့ဘူး... ငါက အရိုးမပေးပေမယ့် ငါ့မှာ မျှော်လင့်ချက် အတော်နည်းပါးတာကို ငါ

နားလည်ခဲ့ပါတယ်... ကလန်က ငါ့ကို မစွန့်ပစ်ပဲ တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး ငါ့ကိုလာရှာဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့မိတယ်"

"ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ မင်းတို့တွေ ရောက်လာခဲ့ ပြီလေ!"

တန်းရှန်ဟဲက နောက်ဆုံးစကားကို နက်ရှိုင်းစွာ ပြောလိုက်ပါတယ်။

သူဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ သတ်ဖြတ်မှုတွေကြောင့် စိတ်ခံစားချက် ကင်းမဲ့ နေသလို ဖြစ်နေချိန်မှာ သူတို့တွေရောက်လာတာကြောင့် သူ့အတွက် စိတ်ထွက်ပေါက်တစ်ခု ရခဲ့တဲ့အတွက် ပျော်ရွှင်မိခဲ့ပါတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ သူ့ရဲ့သမီးနဲ့လည်း တဖန်ပြန်တွေ့ခဲ့ရပြီမဟုတ်လား။

ဒါက လုံလောက်ခဲ့ပါပြီ။

တန်းဇီရှမ်းက ခဏကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက် သူမရဲ့မျက်နှာက အနည်းငယ်မို့မှိုင်းသွားခဲ့ပါတယ်။

'ငါ့ဦးလေးက ဘာကြောင့် ရုတ်တရက်ကြီးသေသွားတာလဲလို့ ငါစဉ်းစား နေခဲ့တာ'

"ဦးလေးတန်း... ခင်ဗျားပြောတဲ့ မိုးနတ်ဆိုးက ဘာလဲ!"

ချူးယွန်က ခဏစဉ်းစားပြီးနောက် တွေးလိုက်ပါတယ်။

"မိုးနတ်ဆိုး!"

တန်းရှန်ဟဲရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ ကြောက်ရွံ့မှုတွေ ပေါ်လာပြီး ခေါင်းကိုခါ ယမ်းကာ ပြောလိုက်တယ်။

" သူက အတော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ပြိုင်ဘက်ပဲ... ကောင်းကင်ဘုံ သို့ တက်လှမ်းခြင်းနယ်ပယ် အမြင့်ဆုံးအဆင့် ခွန်အားရှိပြီး ငါ့ထက်ပို သန်မာတဲ့ တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်... ငါ့သူနဲ့ မကြာခဏ

တိုက်ခိုက်ရပေမယ့် အမြဲတမ်း ငါပဲရှုံးနိမ့်ခဲ့ရတယ်... ဖြစ်နိုင်တာကတော့ သူက ဒီတိုက်ကြီးရဲ့ အသန်မာဆုံးဆိုတာပဲ!"

ချူးယွန်က မျက်ခုံးပင့်တင်လိုက်ပါတယ်။ အုပ်ချုပ်သူ လေးပါးထဲမှာ မိုးနတ်ဆိုးဆိုတာကို သူမကြားဖူးပါဘူး။

အုပ်ချုပ်သူလေးပါးက ပညာရှိတစ်ပိုင်းခွန်အားရှိသူတွေပါ။ ကောင်းကင်ဘုံသို့ တက်လှမ်းခြင်းနယ်ပယ် အမြင့်ဆုံးအဆင့်ဆိုရင်တောင် သူတို့ရဲ့ လက်ဝါးတစ်ချက်နဲ့ သေသွားရပါလိမ့်မယ်။

တန်းရှန်ဟဲက ကောင်းကင်ဘုံသို့ တက်လှမ်းခြင်းနယ်ပယ် အမြင့်ဆုံးအဆင့် ခွန်အားရှိပေမယ့် ပညာရှိတစ်ပိုင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရရင်တော့ သုံးကွက်ထက် ပိုခံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး!

ဒါပေမယ့် သူက မိုးနတ်ဆိုးနဲ့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ အတွက် သူက အေ့ဘစ်အုပ်ချုပ်သူလေးပါး မဟုတ်သေးတာ သိသာပါတယ်။

ဒါကိုတွေးပြီးနောက် ချူးယွန်က အကြောင်းပြချက်အချို့ရဖို့ မူတုကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါပြီ။

"မိုးနတ်ဆိုး... ဒီခွေးကောင်ပဲ!"

မူတုကရယ်မောလိုက်ပြီး

"အရင်တုန်းက ငါကငယ်ငယ်က အတော်မောက်မာပြီး မိုးနတ်ဆိုးဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ အကြိမ်ရေများစွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးတယ်... အဲဒီတုန်းကတော့ သရေပဲ... သူက အေ့ဘစ်အုပ်ချုပ်သူလေးပါးရဲ့ လက်အောက်မှာရှိတဲ့ အေ့ဘစ်ခေါင်းဆောင် ဆယ့်ရှစ်ပါးထဲက တစ်ပါးပေါ့... အတော်အစွမ်းထက်တယ်... အထူးသဖြင့် မိုးတောထဲမှာဆိုရင် သူ့ရဲ့ တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းက

အများကြီးပိုတိုးလာတယ်"

"အေဘစ်အုပ်ချုပ်သူလေးပါးနဲ့ အေဘစ်ခေါင်းဆောင် ဆယ့်ရှစ်ယောက်"

တန်းရှန်ဟဲက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

"မင်းတို့က ငရဲလောကအကြောင်းကို သေချာသိထားတာလား"

"အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး"

ချူးယွန်က အသာပြုံးလိုက်ပါတယ်။

"ဦးလေးတန်းက နားလည်မှုလွဲနေတာ... မိုးနတ်ဆိုးဆိုတာက ဒီနေရာမှာ အသန်မာဆုံးမဟုတ်ဘူး... သူက ခေါင်းဆောင်ငယ်တစ်ယောက်အဆင့်ပဲ ရှိသေးတာ... ဒီနေရာကလည်း ငရဲမဟုတ်ဘူး...ဒါက အေဘစ်... ခင်ဗျား အနေနဲ့ ဒါကို အေဘစ်တိုက်ကြီး ဒါမှမဟုတ် အေဘစ်လောကလို့ ခေါ်လို့ရ တယ်"

"ငရဲ!"

တန်းရှန်ဟဲက ထိုစကားလုံးနှစ်လုံးနဲ့ အခြေအနေကို စဉ်းစားကြည့်ပြီး နောက် ခေါင်းညိမ့်လိုက်ပါတယ်။

"ဟုတ်ပါတယ်... ဒီနေရာမှာ ငါက အဆုံးမဲ့တွင်းနက်ကြီးတစ်ခုထဲကို ရောက်နေသလို ခံစားရတယ်"

တန်းရှန်ဟဲက ရှေးခေတ်ဟောင်းကို နားမလည်သလို အေဘစ်တိုက်ကြီး ကိုလည်း မသိရှိပါဘူး။

ဒီနေရာ ဘယ်လောက်ထိ အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာလည်း သူမသိခဲ့ပေ။

"ဦးလေးတန်း... ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ရှင်းပြပါမယ်"

ချူးယွန်က တန်းရှန်ဟဲနဲ့ တန်းဇီရှမ်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ တန်းဇီရှမ်းက အေဘစ်တိုက်ကြီးအကြောင်းကို အတော်အတန်သိပြီး ဖြစ်

ပေမယ့် သေချာတော့ နားမလည်သေးပါဘူး။

"ရှေးခေတ် တိုင်ဂန်တိုက်ကြီးနဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ ရှေးဟောင်းစစ်ပွဲရဲ့ မှတ်တမ်းတွေ ရှိပါတယ်... ဒါက ကျွန်တော်တို့ လူသားမျိုးနွယ်နဲ့ နတ်ဆိုး မျိုးနွယ်ကြားက စစ်ပွဲတွေအကြောင်းပေါ့"

"အင်း"

တန်းရှန်ဟဲက ခေါင်းညိမ့်ပြီး ချူးယွန်ဆက်ပြောလာမှာကို နားစွင့် လိုက်ပါတယ်။

"တကယ်တော့ ဒီမှတ်တမ်းတွေက မှားနေတာ... တကယ့် ရှေးဟောင်း စစ်ပွဲဆိုတာ နတ်ဆိုးမျိုးနွယ်နဲ့ လူသားမျိုးနွယ်စစ်ပွဲမဟုတ်ဘူး... ဒါက လူသားမျိုးနွယ်နဲ့ အေဘစ်တိုက်ပွဲပဲ!"

"ရှေးခေတ်ကဆိုရင် တိုင်ဂန်တိုက်ကြီးက လက်ရှိအခြေအနေထက် အဆ များစွာ ကိုသန်မာတယ်!"

"ဒါက အလွန်ဖွံ့ဖြိုးခဲ့ပြီး အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်နေတာလို့ ပြောရ မယ်... အဲဒီအချိန်က ကောင်းကင်ဘုံသို့ တက်လှမ်းခြင်းနယ်ပယ် အထွတ်အထိပ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကလည်း ရာချီပြီးတော့ကို ရှိခဲ့တာ"

"ဒါပေမယ့် တစ်ရက်တော့ အေဘစ်သက်ရှိတွေ ရောက်လာခဲ့ကြတယ်"

ချူးယွန်က အေဘစ်တိုက်ကြီးရဲ့ ကျူးကျော်မှု၊ ဒေသကြီးရဲ့ဧကရာဇ်ငါးပါး က ယဉ်ကျေးမှုတွေကို ပြန်တည်ဆောက်ခြင်း၊ ဒီနောက်မှ နတ်ဆိုးမျိုးနွယ် ကို ဆန့်ကျင်ရခြင်း စတာတွေကို ရှင်းပြလိုက်ပါတယ်။

ဒါကိုကြားပြီးနောက် တန်းရှန်ဟဲက အချိန်အတော်ကြာ မတုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့ပါ ဘူး။

တန်းဇီရှမ်းရဲ့ မျက်လုံးတွေက ကျဉ်းမြောင်းသွားခဲ့ပါတယ်။

"ဒါဆိုရင် နင်ပြောချင်တာက ငါတို့တွေ အေဘစ်တိုက်ကြီးကို ရောက်နေ ပြီလို့လား"

"အမှန်ပဲ... ဒါက အေဘစ်တိုက်ကြီးရဲ့ ပထမအလွှာ... အားအနည်းဆုံး အပေါ်ယံအလွှာတစ်ခုပေါ့"

မူတူက သူ့အောက်မြေပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ခါးသီးစွာ ရယ်မော လိုက်ပါတယ်။

"လွင်ပြင်တစ်သောင်း!"
